

Adrian MIHALACHE

Speranța moare ultima

Radu Afrim ne propune un spectacol-cabaret, care assemblează scenete scurte de Hanoch Levin. În *Câtă speranță* nu este vorba de scheciuri de revistă, cu glumițe ușoare, ci de texte care țin, în parte, de teatrul absurd, în parte de umorul tipic evreiesc, acesta din urmă rezultând din combinarea în varii proporții a cinismului cu melancolia, pentru a face, cu grație, haz de necaz. Unele momente sunt de efect, altele de-a dreptul excelente, dar multe suferă de lipsă de spirit. Mai grav, regizorul nu se arată preocupat de construcția spectacolului ca întreg. Trecherile de la o scenetă la alta se fac cum se nimerește, fără un control atent al ritmului. Nu există un punct culminant, în jurul căruia să se structureze montajul. Episoadele se succed ca mărgelile pe o ață, cu multe spații goale între ele. Grotescul este subliniat, chiar îngroșat, conform brandului Afrim. Actorii s-au dovedit extrem de cooperanți, se vede că există o bună „chimie” între ei și regizor. Faptul că se adresează unul altuia cu numele adevărate dă spectacolului o nonșalanță de bună calitate.

Dialogul aiurilor dintre Virginia Rogin și Antoaneta Zaharia, agrementat de apariția lui Istvan Teglas și Călin Stanciu jr. deghizați în canguri, face din episodul *Potustria* o bijuterie, în care ironia bate epistemologia. Ideea că trebuie să ne îndoim mereu de validitatea cunoștințelor noastre este dusă la absurd, arătându-ne cât de hazlie poate fi orice filosofie. Monologul Dorinei Lazăr, care ironizează mânia turismului colectiv, este irezistibil. Rodica Mandache, în rolul unei femei simple, care se crede aleasă să devină șeful Marelui stat-major al armatei chineze, găsește accente insolite, rezultând o mixtură de precaritate și stranietate. Antoaneta Zaharia strălucește și în episodul despărțirii de la gară, când interpretează cu mult bun gust un cântec prin care Vlaicu Golcea (autorul muzicii excelente, de care beneficiază spectacolul) parodiază stilul Margareta Pâslaru din anii 1960–1970. Partea mută a tabloului cu țărani transilvăneni confrunțați cu un laptop este senzațională, prin mimica și costumația actorilor, dar când aceștia deschid gura, farmecul se pierde, din cauza textului oarecare. La polul opus se situează momente total nesărate – încercarea de a iniția o relație, revederea după treizeci de ani, obsesia bolilor etc. – pe care doar talentul ieșit din comun al actorilor Pavel Bartoș, Ionel Mihăilescu, Liana Mărgineanu, alături de alții, citați mai sus, le mai salvează. Liana Mărgineanu pierde din cauză că este pusă să se repete, în două episoade, în ipostaza unei adepțe a practicilor yoga. Sunt și momente aproape fără cuvinte, cu bun efect dramatic. Istvan Teglas și Călin Stanciu jr. întrebuițează cele mai curioase modalități de a traversa o stradă. Rodica Mandache, cu o stângăcie bine studiată, încearcă să repete niște pași de dans. Ionel Mihăilescu, ca magician, o tranșează fără scrupule pe Dorina Lazăr, spre disperarea soțului interpretat convingător de Gabriel Spahiu. Rezultă un tablou grotesc, cu un manechin tăiat în bucăți și închis într-o cutie de sticlă, ca în lucrările de artă ale lui Damien Hirst. Sceneta cu pălăria-sacoșă, destul de precară în sine, o pune bine în valoare pe Nicoleta Lefter.

Coregrafia lui Istvan Teglas, banală, arată că autorul excelează mai bine în execuție decât în concepție. Decorul și costumele Iuliane Vâlsan suferă de lipsă de unitate. Construcția ingenioasă și frumoasă, realizată prin asamblarea unor piese colectate de ici-colo, contrastează cu cortina convențională de cabaret. Unele costume sunt inventive, altele sunt doar grotești, iar câteva par aduse de acasă. Speranțele trezite de titlu ne-au fost, în parte, înșelate. Lipsește o viziune de ansamblu mai bine articulată, se putea renunța la unele episoade nesemnificative, momentele ar fi trebuit reordonate, iar tranzițiile mai rapide și mai bine controlate. Succesele parțiale nu garantează victoria în război.

Teatrul Odeon din București – Câtă speranță de Hanoch Levin. Regia: Radu Afrim. Scenografia: Iuliana Vâlsan. Muzica: Vlaicu Golcea. Coregrafia: Istvan Teglas. Video: Liana Iancu. Cu: Virginia Rogin, Călin Stanciu jr., Istvan Teglas, Nicoleta Lefter, Gabriel Spahiu, Ionel Mihăilescu, Dorina Lazăr, Antoaneta Zaharia, Rodica Mandache, Pavel Bartoș, Liana Mărgineanu. Data premierii: 14 februarie 2010.